

Ken Sande: Béketeremtők

A konfliktusmegoldás bibliai megközelítése
(Harmat, Budapest, 2015)

Ez a könyv nagyszerűen alapos, de részletesen bonyolult is egyben. Amikor először megláttam és kézbe vettem, egyrészt megnyugtatott a címe és alcíme, másrészt felkavart a borítóképe és a vastagsága. Ez a kettősség végig ott van az elolvasójában, aki tanulmányozója is egyben. Mert mindkét módon lehet csupán „végigmenni” rajta, azaz végigvenni még a legapróbb részleteit is.

Az író alaposan megismerteti magát az Előszóban. Ken Sande egy igen sokrétű ember – mint ezen írása is. *Ügyvéd, keresztény békéltető, gyülekezeti elöljáró, férj és apa, mérnök, valamint egy felekezeten kívüli szolgálat vezetője.* Ezek a pozíciók és foglalkozások sok mindent megmagyaráznak, amivel a könyvben találkozunk: az alaposságot, a pragmatizmust, a már-már túlzó részletlezést, az ismétléseket, a személyes és mások életpéldáját... De az Előszóban a könyvről és a mögötte nemcsak rejlő, hanem tápláló forrásként buzgó szolgálatról is sokat megtudunk. Egy konfliktusmegoldó módszerről szól, amelynek négy alapelvét sorolja fel s majd fejti ki. Ezek végig szem előtt tartandóak, mert erre épül fel a mű:

1. Dicsőítsd Istent!
2. Távolsítsd el a gerendát a saját szemedből!
3. Szelíden igazítsd helyre a másikat!
4. Menj, és békülj ki!

A fenti alapelveket az 1982-ben alapított Peacemaker Ministries (Békekövet Szolgálat) dolgozta ki. E szolgálatról az A–F-ig jelölt hat függelék közül az E jelűben négy meggyőző-désüket írja le: *Krisztus-központúság; Az egyház felelőssége; Biblián alapuló lelkigondozás; Isten ígéje teljes körű.* A könyv célja is megtalálható az Előszóban: *„Ezek az alapelvek ellentétesek az egyetemes emberi kultúrával, más szóval egyfajta ellenkultúrát képviselnek. Isten azonban lehetővé tette, hogy... elsajátítsuk a konstruktív konfliktusmegoldás módszerét. Abban a reményben írtam ezt a könyvet, hogy olvasóim életében is elindul ez a folyamat, és megtapasztalják, micsoda öröm és beteljesedés a béke követeiként élni.”*

Nos, ennek elsajátítása, folyamatindítása fölöttébb alapos odafigyelést és mélyre ásó tanulmányozást igényel. Én igyekeztem úgy olvasni, hogy ahol hivatkozást találtam, odalopoztam. A függelékeken túl vannak jegyzetek a könyv végén (szám szerint 65), van egy 106 szócikkos tárgymutató, és nem utolsósorban bibliai utalásokkal is találkozunk. Rengeteggel! Csupán az első, 72 oldalas nagy részben (Dicsőítsd Istent!) 198-szor hivatkozik igékre, olykor többre, amelyek közül 72-szer leírja idézetként a teljes igeverset vagy annak egy részét. Én meg azért írom le ezeket, mert az ilyen mindenféle hivatkozásokkal együtt olvasva nem boldogultam. Nagyon széttördeli az olvasást, szórja a figyelmet, s közben úgy érzi magát az ember, mint a borítón a kék bábu: neki kell mindenre figyelnie, mindenre kell figyelnie – s ez nagyon leterhelő. Az első két fejezetet még utánakeresgélve, később csak a törzsszöveget olvastam folyamatában.

Pedig a könyv annyira jól van tagolva, hogy ritkán találkozik az ember ilyen részletességgel. A négy alapelvet 3-3 fejezetben tárgyalja, amelyeket további alegységekre bont. A tagolás olykor ötszintűvé válik, s mindegyikhez van külön mondanivalója. Készítettem egy címetek, pontokat és alpontokat rögzítő tartalomjegyzéket: ez maga hatoldalal lett. Szóval nagyon alaposan és mélyen, néha terjengősen és szájbarágósan igyekszik megértetni a témát. Aki jól oda tud figyelni, annak az életében rendkívül hasznos segédeszközzé válhat ez a könyv. Jók a példák, a bibliaiak és a hétköznapiak egyaránt, nemcsak tanulni lehet belőlük, hanem felkészülni hasonló élethelyzetekre. A veszélyre viszont felhívja a figyelmet: *„Az efféle, lépésről lépésre leírt útmutatók könnyen üres rituálévá válhatnak, és épp a lényegről feledkezünk meg.”* (160. oldal) A feleségével kapcsolatos egyik eseményből mégis kiderül, hogy a szerző teljesen eszerint él: *„Corlette segített megértenem, milyen felületes volt a bocsánatkérésem (a beismerés hét fontos eleméből – lásd 6. fejezet – négyről teljesen megfeledeztem!), és elérte, hogy igazán megbánjam, amit tettem.”* (251. oldal)

Számomra különösen hasznos volt az 5. fejezet egyik pontja: *A bálványok születése*, illetve egy alpontja: *Szabadulás a bálványoktól.* De ide sorolhatom a megbocsátáskor tett négy ígéretet is. Érdekesek az intés fokozatai, a pereskedés, a sáfár jellemzői, a beszédstílus alakítása és egy csomó más kérdéskör. Hatalmas téma, belefér egy egész emberélet! A kérdés, hogy az ember beengedi-e életébe ezt a béketeremtő életszemléletet. Megéri, hiszen: *„Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek.”* (Mt 5,9) Úgyhogy, békés tanulmányozást kívánok a könyvhöz!

Papp Dániel